

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **S.M.**
státní příslušnost Ukrajina
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2021, č. j. OAM-24/LE-VL17-VL13-PS-2021, ve věci zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 17. 3. 2021 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 11. 6. 2021.
2. Žalobce v žalobě namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku nebo povinnost osobně se hlásit Ministerstvu vnitra ve stanovené době. Žalovaný tak podle žalobce vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců, a to přesto, že žalobce již v řízení o zajištění Policií ČR uvedl, že v ČR žije se svou ukrajinskou přítelkyní, o čemž napadené rozhodnutí zcela mlčí. Skutečnost, že žalobce není v ČR nikde hlášen k pobytu, nepostačuje jako argument, pro který by nebylo možné využít zvláštních opatření. Zajištění představuje mimořádný a krajní prostředek. Ve vztahu k existenci oprávněných důvodů zajištění žalobce došlo podle žalobce k překročení mezi správního uvážení, když existenci těchto důvodů žalovaný dovozuje pouze ze skutečností zjištěných ze spisové dokumentace Policie ČR. Žalobce dále poukázal na stanovenou délku zajištění jeho osoby, když argumentoval předpokladem ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany ve lhůtě 109 dní, což však blíže neodůvodnil. Napadené rozhodnutí neobsahuje náležité odůvodnění podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Pokud se týče doby podání žádosti o mezinárodní ochranu, poukázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019-44.
3. Žalovaný odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu, přičemž následně argumentoval shodně s obsahem napadeného rozhodnutí a zdůraznil přitom judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 17. 7. 2020, č. j. 3 Azs 295/2019-32.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl na území České republiky (v Praze) dne 17. 2. 2021 kontrolován Policií České republiky v Thomayerově nemocnici v Praze, kde byl do té doby hospitalizován. Bylo zjištěno, že žalobce neměl v uvedenou dobu žádné platné povolení k pobytu a území ČR, když posledním platným povolením k pobytu bylo platné do 31. 3. 2013. Pro toto jednání bylo žalobci rozhodnutím Policie ČR ze dne 17. 2. 2021, č. j. KRPA-43676-12/ČJ-2021-000022-SV uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území ČR v trvání 4 let. Dále byl žalobce rozhodnutím Policie České republiky ze dne 17. 2. 2021, č. j. KRPA-43676-14/ČJ-2021-000022-SV, zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na 90 dnů. Dne 22. 2. 2021 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl dne 23. 2. 2021 napadeným rozhodnutím o zajištění žalobce. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl skutkové okolnosti týkající se okolností příjezdu a pobytu žalobce na území České republiky a z dosavadního jednání

žalobce dovodil existenci zřejmého nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo zapříčiněno snahou vyhnout se mu, přičemž žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat již dříve. Stejně tak nepovažoval žalovaný za účinné uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze rozumně předpokládat, že by náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření, která by mu správní orgán uložil.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
6. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu bylo rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
8. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
9. Nosným žalobním bodem je nesouhlas žalobce s tím, jakým způsobem žalovaný posoudil a odůvodnil v jeho případě (ne)možnost využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti především namítal, že žalovaný nezohlednil jeho konkrétní situaci.
10. Podle přesvědčení krajského soudu jsou úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, dostatečné, přezkoumatelné a ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Žalovaný správně poukázal v první řadě na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR, uložení správního vyhoštění a zajištění za účelem správního vyhoštění. Uvedená skutečnost nebyla mezi účastníky sporná. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, kterou žalovaný opřel také o skutečnosti sdělené samotným žalobcem.

11. Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době). Lze také poukázat na to, že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Nicméně ve vztahu k důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba poukázat na to, že vztahem tohoto ustanovení a ustanovení § 47 zákona o azylu (zvláštní opatření) se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které jsou dostupné na jeho webových stránkách www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 – 32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější, než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.
12. Uvedené závěry aplikoval krajský soud na poměry projednávané věci se závěrem, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřípustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění. Žalovaný se zabýval pobytovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti, také nerespektování právního řádu žalobcem, skutečnost, že se zde pohyboval vědomě bez oprávnění k pobytu. Uvedené skutečnosti i podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují. Pokud se žalovaný nezabýval skutečností, že žalobce v ČR žije se svou ukrajinskou přítelkyní, nepovažuje to soud za pochybení, když z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že uvedená skutečnost nemohla na výsledném rozhodnutí cokoli změnit.
13. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalobce měl žalovaný dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 31. března 2021

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce

v. z. JUDr. Martin Láníček